

STUDENT

Č. 6

OD STUDENTŮ, PRO STUDENTY

Příspěvky posílejte na

14skorpil@opengate.cz

EDITORIAL

Vážení a milí, vítíte u dalšího čísla časopisu STUDENT. Musím říct, že tentokrát mi na psaní mého úvodníku nezbylo moc místa a jen mě to těší. Ne, že bych byl líný psát delší editorial. Znamená to ale, že se nám sešlo tolik příspěvků, že na nějaké mé žvatlání prostě už není místo. Velký podíl na tom má, bohužel, i probíhající válka, ke které se někteří naši studenti v tomto čísle vyjadřují. Velmi rád vidím, a to i mimo náš časopis, neustálý zájem naší

generace o svět kolem nás a zejména o lidi, kteří byli aktuálním konfliktem postiženi.

Na druhou stranu, dílem se na zaplnění podílejí i nově rozeběhnuté akce, které svědčí o jakémsi probuzení po covidové zimě do nového jara. Proto jsem také v tomto čísle zvolil podstatně větší zastoupení obrázků, než je u našeho časopisu zvykem. Doufám, že se Vám čtení bude líbit!

POLITISIE

Válka dlouho nebyla,
Putin dělá debila.
Do cizí země vpadne,
Následky jsou pořádné.

Plynu, ropy roste cena,
Ekonomika Ruska je zhroutena,
Z východu se řítí mráz.
Prach a špína zbyde po nás.
Ještě že jsme všichni spolu,
Zatlačíme je za Uralskou horu.

MÍŠA 2

Co je nejkrásnější?
Usměvavé tváře?
Je tomu tak však,
Když válka za rohem nám vře?

Mocná je sice zbraň,
ale mocnější je právo.
Na něj ale nyní,
Ohled není bráno.

Nejpevnější je člověčí víra,
Ale co s ní, když po nás zbyde díra.
Musíme jen věřit, že: Putin prohrál neví o tom,
A nepomůže mu ani atom.

Co je však největší?
Ta lidská svoboda...
Kdo chce at'si ověřit,
A vyrazí do Lvova.

MÍŠA 1

**CHCEŠ
PŘÍSPÍVAT DO
STUDENTA?
POŠLI NÁM
E-MAIL!**

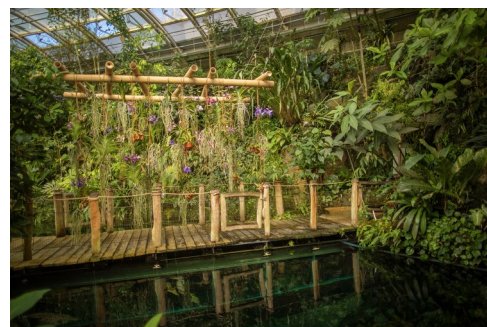

REPORTÁŽ

Orchideje Ůesti svĕtadílŮ

Nevíte co s volným víkendovým dnem? Koukáte se rádi na hezké barvičky? Jste milovníci nebo sběratelé orchidejí? (V tomto případě již nejspíš o výstavě víte) Chcete obohatit svůj ošklivý šedý domov o nějakou tu zeleň? Pak je prodejní výstava Orchideje šesti světadílů v Botanické zahradě Praha přesně pro Vás!

Výstava probíhající od 4. do 20. března vždy od úterý do neděle (včetně svátků) od 9:00 do 19:00 v Botanické zahradě Praha nabízí úchvatný náhled do světa orchidejí ze všech koutů světa. V nemalých prostorách skleníku Fata Morgana se usídlily všechny možné druhy orchidejí, od obyčejných *Phalaenopsisů* přes střevíčkové až po speciální a vzácné *Paphiopedily*.

Velkou výhodou je, že pokud Vás orchideje svou nádherou zaujmou, nemusíte je krást ze skleníku, ale můžete si je rovnou na místě koupit. Připraven je opravdu velký výběr pro všechny kategorie botaniků od amatérů, kterým uschne i kaktus, až po mazáky Mičuriny. Vybere si tedy opravdu každý a že je z čeho vybírat!

Sám jsem výstavu o víkendu navštívil a i přes asi tříčtvrtěhodinovou frontu jsem si ji náramně užil. Bylo krásné se po dlouhé zimě na chvíli ocitnout v tropickém prostředí obklopen barevnými květy orchidejí. A samozřejmě jsem neodolal a rovnou dvě si domů koupil. Tak uvidíme, jak si já, amatér, kterému uschne i kaktus, s takovou orchidejí poradím.

MIKULÁŠ ŠKORPIL
Vychází 1.3.2022

Co se skrývá za OG CUPem?

Jak jistě všichni moc dobře víte, minulý týden se v naší škole udál florbalový turnaj OG CUP. Turnaj se více než podařil, hráči byli nadšení, fanoušci občas taky a obecně panovala dobrá atmosféra. Po dramatickém finále vyhrály Teplice (jako vždycky:-) a Říčany se tak musely spokojit s druhým místem. Jediné, co se reálně ten den pokazilo byl ztracený dort a jeden rozbitý stůl. Na první pohled by se tak mohlo zdát, že všechno dopadlo dobře, ale zdání může klamat. Celý turnaj by se neobešel bez pečlivé přípravy, a tak je na místě přesunout se zpátky na konec listopadu, kdy se celý tento kolotoč pomalu rozeběhl.

Píše se 29. listopadu a já sedím v jedné ze studoven a jsem připraven odeslat mail učitelům do celkem sedmi dalších škol. Jsem nervózní? Ano, ale i přesto vím, že to musím poslat. Přeci jenom ze zkušeností z minulých ročníků (všechny sepsané v jednom obrovském docu, vlastněném ještě Lukášem Kotlárem), vím, že je potřeba napsat jim co nejdříve. Navíc pořád ve velkém rádí covid, nevím tedy jestli se to do března zlepší nebo budeme muset turnaj zrušit. Na poslední chvíli tak do emailu připsuji krátkou zmínku o možném zrušení právě kvůli covidu, abych mohl být klidný. Nervózně tak čekám na odpověď od škol ještě ten den (což se později ukazuje jako naprosto zbytečné), a přemýšlím, co všechno by se dalo zařídit předem.

Celý prosinec čekám odpovědi od škol, zdali se chtějí zúčastnit, deadline je jasný: 3. ledna.

Je 3. ledna. Během prosince mi přišlo pár odpovědí, ovšem chodí velmi sporadicky, navíc spíše ty špatné. První sice reaguje EDUCAnet, ale je to jen dotaz, jestli je věková hranice. Píšu, že není a po reakci že se tedy zeptá studentů na odpověď čekám ještě dva dny, naštěstí je pozitivní. Mezitím reagují Teplice (rádi se zúčastní) i Hostivice, jenomže už nemají tým a nepřijedou, já tak píšu do první z náhradních škol – do Duhovky. Palach odpovídá 9. prosince, vypadá to tak vcelku dobře. Do konce prosince tak jen odmítá Duhovka, a to je vše. Shrňme si to tedy. Je den podání přihlášky a já mám pro turnaj 4 týmy (včetně našeho) a 2 které účast odmítly. Ne úplně dobrý

začátek abych Vám pravdu řekl. Píšu tak první z mých upomínajících mailů na školy, které ještě neodpověděly...

17. ledna

V posledním týdnu se stal zázrak. Odpověděly 3 školy. Seifert odmítl. Říčany a Neruda se zúčastní, máme tak 6 týmů.

Další měsíc bych shrnul jako jeden dlouhý telefonát. Volal jsem do škol, které jsem oslovil a ještě neodpověděly, volal jsem do týmů, které mi sice již odpověděly, ale neposlaly mi soupisky. Volal jsem prostě všude. Některé školy byly velice vstřícné, jako například Modřany, kde mi bohužel po týdnu od prvního telefonátu pan učitel zavolal a omluvil se mi osobně, že se nezúčastní. Na druhou stranu zde byly i školy, kam jsem se buď nedovolal vůbec, i když jsem zkoušel volat na všechna telefonní čísla na jejich stránkách (SSŠVT), a nebo jsem se sice dovolal ale spojovatelka, jejíž prací je spojit volané s osobou po které se volající dotazuje, mě s prominutím poslala do pr*ele at'zkusím číslo pana ředitele sám (nedala mi ho...). V půlce února jsem se tedy smířil s tím, že budeme mít jen 6 týmů. Pak se ovšem rozjela akce kulový blesk...

Foto: M. Rendlová

24. února

Do turnaje chybí necelý týden a mně se podařilo sehnat sedmý tým. Je jím gymnázium Jana Keplera. 16. února za mnou přišel Kuba Jersenský, jestli není v turnaji ještě místo, že by byl rád, kdyby se ještě dal pozvat Kepler, jelikož tam hraje Denis Vu. Ještě ten den jsem tedy poslal mail a po týdnu domlouvání mohu říct, že máme sedm týmů

[Zbytek dopisuji až po turnaji.]

Mezi tímto vším jsem měl mnoho (myšleno hodně přes 20) schůzek s panem Klauzem který ve funkci pedagogického dozoru nahradil pana Kašpara. Po zkušenostech s Kašpim před dvěma lety, kdy jsem pomáhal Šimonovi Mrázovi s organizací, mohu prohlásit, že Klauzík chce mít vše dotaženo více do detailu, což v některých situacích může být užitečné, v dalších to naopak přidělavá práci navíc. Na druhou stranu je to historicky výhradně studenty organizovaný turnaj a myslím že právě v tomto je jeho kouzlo. My studenti si vyzkoušíme pracovat v týmu (který jsem si i sám složil) a přijde mi, že všichni zúčastnění si odnášejí spoustu zkušeností. Pozice dozoru by tak měla být výhradně poradní. Na konec bych chtěl rád říct, že nic panu Klauzovi nevyčítám, ale byl bych rád, kdyby příští ročník zůstal čistě ve Vájiných rukách, protože ona je tou správnou osobou, která dokáže tak velkého koně zkrotit.

Když se vrátím ke středě jako takové, tak již od rána vše klapalo, jak mělo. Občas se stala nějaká maličká chybička například ve formě zapomenutého času, který tak dále běžel, a nebo nedostatek ovoce pro hráče. Tyto maličkosti byly ale vždy v řádu sekund opraveny. Stream zápasů běžel, v celkem dobré kvalitě, po celý den, zábava pro diváky byla obstarána rozhovory s hráči atd. Pro mě osobně to byla velká zkušenost. Nad přípravou jsem strávil něco málo nad 40 hodinami čistého času a doufám, že se všem turnaj líbil a užili si ho. Rád bych i takto poděkoval celému svému týmu za odvedenou práci, všichni byli nápomocni a starali se o hosty a diváky, jak jen to šlo. Hráči si také pochvalovali kvalitu turnaje. Byl to náročný den ale vše se dotáhlo do úspěšného konce. Pro mě je důležité, aby všichni měli možnost nahlédnout pod pokličku a viděli, že to opravdu není jen jeden den strávený v hale, nýbrž spousta práce nad rámec normálu. Pokud se Vám cokoli na turnaji líbilo, či nelíbilo, určitě mi napište, jelikož další organizátoři turnaje (v čele s Vájou Žukovou) se budou moci z těchto poznatků poučit a udělat turnaj ještě lepší, než doposud byl.

MATTHEW NOVÁK

FEJETON

Rozhodl jsem se nějakým svým příspěvkem konečně trochu motivovat a tak Vám vysvětlím, proč je občas lepší situace přeceňovat. V životě se často setkáváme s různými překážkami, některé jsou nečekané, ale nějaké o sobě dají vědět předem a můžeme se na ně tak připravit. Přípravu na řešení překážky je třeba nepodcenit a přehodnotit všechny možné scénáře. Zde přichází na řadu přeceňování. Pakliže budete počítat s nejhoršími scénáři, budete na nejhorší připraveni a když překážka nebude nakonec tolik složitá, tak ji zvládnete levou zadní a může se jít dál. Dám příklad ze svého života.

Šel jsem v sobotu večer se svojí přítelkyní do indické restaurace (jmenuje se Love Curry a nachází se v Náchodě. Pokud byste měli cestu kolem, mohu vřele doporučit). Jakožto milovník indické kuchyně jsem byl obeznámen s jednou indickou specialitou, která se nazývá kuře *vindaloo*. Pro neznalé vysvětlím, že kuře *vindaloo* je jedno z nejpálivějších jídel indické kuchyně. Já sám sebe považuji za již mírně pokročilého, co se

zvládnání pikantnosti týče, ale nikdy předtím jsem si na tento pokrm netroufl, protože vím, že Indové mají hodnoty v tomto nastavené trochu jinak. Když jsme se však týden předem rozhodli tam jít, řekl jsem si, že jsem již připraven se tomuto soupeři postavit a ochutnat ho. A když už jsem se měl ztrapnit zrudnutím, kašláním, soplením, hyperventilací, nadměrnou konzumací studených tekutin a pocitem umírání obecně, tak před kým jiným, než před svojí přítelkyní.

Nastal ten den a vydali jsme se do Náchoda. Restaurace byla kousek od místa výsadku, takže jsme nemuseli dlouho bloudit, ale dalo mi to dostatek času na přemýšlení o své závěti. Vešli jsme dovnitř, usedli ke stolu, vybrali si, co si dáme a pan vrchní se brzy přišel zeptat na naše přání. Se vši svojí odvahou jsem se mu podíval do očí a vyslovil jsem objednávku, která měla obsahovat i mou smrt. Číšník si to bez mrknutí oka všechno zapsal a odebral se do kuchyně odevzdat mé zpečetění osudu. Po dramatické chvilce čekání mi To přinesl a položil přede mně na stůl. Před očima mi proběhl celý život a

usoudil jsem, že teď již není úniku. Utrhl jsem si kousek *naanu* a namočil jej do omáčky, abych věděl, co mě čeká. K mému překvapení se sice ještě neozvaly receptory, jídlo bylo ale velice dobré. Pokračoval jsem tedy v konzumaci s vědomím, že se to bude každým soustem zhoršovat. Nakonec to však tak katastrofální nebylo, a velmi jsem si pochutnal, aniž bych ze sebe vypouštěl duši.

Jak jste si jistě mezi řádky neplacené reklamy všimli, přeceňoval jsem od začátku situaci. Když jsem ji však konečně konfrontoval, zvládl jsem ji bez větších potíží a vyšel jsem z toho líp, než jsem čekal. Víím, že tento příklad je jen jeden a jedná se o individuální zkušenost, tudíž z vědeckého hlediska nemusí mít takovou váhu. Pokud se ale ke mně připojíte, bude mít má hypotéza více vzorků a bude buď platnější, nebo vyvrácena, ale doufám, že tak jako tak Vám to pomůže. Na závěr bych chtěl ještě objasnit, že nezastávám beznadějný pesimismus, já sám se prohlašuji za optimistu, ale přeceňování ve zdravé míře ničemu neuškodí, ba naopak.

VÁCLAV VOSTOUPAL ML.

REPORTÁŽ

Velmi nepříznivá situace, která postihla Ukrajinu, změnila za poslední týden ve světě mnoho. Vážnost konfliktu si zažádala zapojení ostatních států, jelikož Ukrajina potřebuje od svých přátelských zemí pomoc. Konflikt totiž postupně bere lidem rodiny, domy a celkově zemi, jejíž části zažívají útoky či bombardování. Spousta států tedy viděla, že je potřeba zakročit, a poskytnout Ukrajině veškerou pomoc, kterou budou schopni dodat. Na Ukrajině totiž momentálně nechybí pouze vojenská vyzbroj, ale již i každodenní potřeby jako oblečení, příkrývky či potraviny. I my můžeme být hrdí na náš stát, který neomylně patří do skupiny těch, kteří nezaháleli a začali konat akce a sbírky právě na zajištění finanční a materiální podpory. Jedna z takových akcí se konala v úterý 2. března na Václavském náměstí a je známá pod názvem Koncert pro Ukrajinu.

Koncert pro Ukrajinu byla akce začínající v sedm hodin večer a její hlavní

program bylo vystoupení několika zpěváků a hudebních skupin; mohli jsme slyšet například Tomáše Kluse, Olympic, Mirai, Chinaski či dokonce Komorní Orchester České Filharmonie. Co je ale důležité zmínit je, že všichni tito vystupující se účastnili pouze z vlastní vůle, jelikož za vystupování neobdrželi žádný honorář a veškerý výdělek z celé akce šel právě na pomoc Ukrajině. Díky tomu, že spousta Čechů rádo pomáhá těm, co to potřebují, měl tento koncert obrovský úspěch. I přes obrovské rozměry celého Václavského náměstí byla bezpochyby minimálně polovina plná lidí mačkajících se tělo na tělo pro větší teplo a lepší výhled na pódium. Několik z nich mělo v rukách ukrajinskou vlajku, stužku v jejích barvách připnutou na kabátu či dokonce plakát vyjadřující podporu. Atmosféra byla ve zkratce dechberoucí; kdo uměl text zpíval spolu s davem, lidé tleskali či rozsvěceli baterky svých telefonů

zdvížených ve vzduchu a všichni přítomní byli bezpochyby silně zaplaveni emocemi.

Celou dobu bylo koncert možné vidět a slyšet nejen na živo, ale také v České televizi, TV Nova či Radiožurnálu a Českém Rozhlasu. Zároveň bylo vynaloženo úsilí, aby se tento koncert vysílal právě i na Ukrajině mezi lidi, kteří pomoc potřebují a kterým byl koncert věnován. Po dobu koncertu mohli všichni přispívat dvěma cestami; poslat dárcovskou DMS nebo přispět na účet neziskové organizace Člověk v Tísni. Jak už bylo zmíněno předtím, koncert měl ohromný úspěch a to i po této finanční stránce. Formou posílání DMS se totiž po dobu trvání koncertu vybralo kolem 12 milionů korun, a do sbírky Člověka v Tísni dorazilo přibližně 158 milionů korun. Celkově tedy koncert získal 170 milionů korun a za tuto částku zajistí humanitární pracovníci převážně nejzákladnější potřeby pro oběti konfliktu. Česká republika tedy opět dokázala, že v době nouze (a to nejen nouze své) se dokážou její obyvatelé spojit, a vynaložit veškeré úsilí na pomoc těm, co jsou v nesnázích.

LENKA SIKOROVÁ

Vychází 1.3.2022

POESIE

Už čtvrtým rokem čekám na jaro
A na oblevu ze soucitu
Dny na popravu v řadě jdou
A růže stále květy nenesou
Jen pod oblakem chryzantém
Se druzí druzí se zimou
A na jaro už zapomněli

Jen já sám poutník ve sněhu
Se nikdy smířit nedoved
Že takový je bílý svět
A nezapomněl v minulosti
Na růže v trávě skvící květ
A dotek jara na líci

Vyšel jsem do lesa sbírat hříby
Zřím však jen duchy, fantomy
Potichu čekám na den kdyby
Ty hříby na konec tvořily atomy

Odejdu na věčná muka
Nakouknu za malá nebes dvířka
Tam se mi zjeví Vyšehradská čtyřka
Horymír, Šemík, kníže Václav
A kardinál Duka

Tiše si na srdce vinu kladu
I když jsem úspěšně o vinu okraden
Lehnu si potěšen pod závoj chryzantém
A tam už uzmím tu příčinu
Svou čtyřku z Vyšehradu

Že tě ve mém srdci nosím
Vyplavuju oxytocin
Že s tebou po nocích spím
Vyplavuju dopamin

Pro tebe porvu se jak lev
A až mi krev poteče ze spánku
A až už neuvídím nic
A až mi ruka padne únavou
A až už zmizí mi dech z plic
A až mi srdce touhou dobije
A až už nebudu moct víc
Já budu vědět že jsme pad'
Aniž bych ti to mohl říct

Porvu se s větrem o právo tvých vlasů
Pokořím na kůži sluneční svit
Utopím muziku v hře tvého hlasu
Jen abych pro tebe mohl tu být

Ledy už roztály ustoupil chlad
Díky že můžu tě vidět se smát

Pod zářivkou se mihne temný stín
Schovám své touhy v stínu kapradin
Čekaje na spasení od Dia
Žádám si o trochu víc morfia

Aby ztlumili ten žal
Tu díru v hrudním koši
Aby sňali z očí kal
A zahnali pach moči

Má nesmrtelná nemoc ne
Ta mě nezabije
Však pohled na sounemocné
Nikdo nepřezije

Každodenní rutina
Hanit Vládu Putina

MIKULÁŠ ŠKORPIL

REPORTÁŽ

Naprosto unikátní zpracování zaznamenání hrůz holokaustu představila výstava fotek Pavla Diasa TORZO v Domu U Černé Matky Boží. Výstava probíhající od října 2021 do února 2022 představila autorovo celoživotní dílo a výběr z jeho nejdelší série fotek; snímky zachycující připomínání holokaustu v různých časových dobách (60. léta, 1975, 1985, 1995, 2004). Autor čerpal ze své vlastní rodinné zkušenosti s holokaustem: jeho dědeček přežil pobyt v koncentračním táboře a část jeho rodiny zde zahynula. Přestože má autor k tématu osobní pouto, daří se mu nesklouznout do patetické sentimentality a nenechat se pohltnout minulostí. Nachází výborný balanc mezi připomínáním minulosti a odstupem od uplynulého.

Dalo by se říct, že se zde Pavel Dias snaží sdělit nesdělitelné. Předat zážitky z holokaustu je totiž naprosto nemožné. Tuto emocionální a psychickou zátěž nejde žádným způsobem zprostředkovat dalšímu člověku. Přesto je Dias schopen objektivně a emotivně zaznamenat události určené k připomínání minulosti. Na fotkách můžeme vidět jak přeživší,

kteří se s nesmírnou odvahou a silou vrací do míst, kde zažili nejhorší léta svého života, tak lidi, kteří nemohli tu dobu nikdy zažít. I přesto však stojí na ruinách bývalých nacistických budov a připomínají si to, co by se nemělo již nikdy opakovat.

Výstava je doprovázena citáty od významných expertů v oboru a známých osobností spojených s holokaustem jako je například Arnošt Lustig anebo Timothy Snyder. Intelaktuální poznámky dodávají emocionálně nabitým fotkám nový rozměr a celou výstavu jaksi učešávají; dávají ji do perspektivy. Významnou částí je také představení projektu Památník ticha; plánovaná přestavba nádraží Bubny ho změnil v připomínku transportů do koncentračních táborů. Změna okolí začala již vztyčením sochy

Brána nenávratna, tedy železnici zdviženou hrozící kolmo k nebesům.

Celkově šlo o neuvěřitelně silnou výstavu, která byla kurátory inteligentně poskládána a měla hlavu a patu. Je nad slunce jasné, že se smrtí Pavla Diasa přišla česká fotografická scéna o jednu ze svých největších osobností.

MIKULÁŠ ŠKORPIL